

hvad man gør som Forretningsmand. Navnlig i det Øjeblik, man forvolder andre Tab, har man ikke Lov at forlange sig beskyttet af Privatlivets Fred, thi saa kunde det være, at alle de Aktionærer, som ere blevne bedragne af disse to Banker, en skønne Dag erklærede, at det, man kaldte Ret, ikke var Ret.

Jeg ønsker at nævne dette i Forbindelse med det, et æret Medlem talte om, at Bankkomiteens Medlemmer havde faaet en Art Aktionsmyndighed. Derved have de det i deres Magt at bestemme, hvilket Omfang en Aktion skal have, mod hvilke Personer den skal rettes og for hvad den skal dekretes, og derved ere de i Stand til at indskrænke Undersøgelsens Omfang meget nøje. Det er mig bekendt, at et æret Medlem blandt Bankkomiteens Bankdirektører er Beskytter af Hr. H. P. Hansens. Det staaer i alt Fald saaledes for mig, at saa længe Hr. H. P. Hansens gaar rundt som en stor og agtet Borger i Landet, vil Retsbevidstheden føle sig noget stødt over Forholdene, selv om det er muligt, at den juridiske Ret ikke er krænket derved.

Jeg skal nu vende mig til de Banker, der ere omtalte i dette Forslag, og som vi skulle til at garantere. Jeg vil dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at der en Gang var og endnu eksisterer en Bank, nemlig Centralbanken, som ogsaa kom i Nød og Vaande, det var Hr. Valdemar Nielsens Bank. Da denne Bank kom i Nød, gik den mutters alene, og der kom ingen til Staten. Og da Privatbanken og andre Banker, som interesserede sig for Centralbanken, henvendte sig f. Eks. til Landmandsbanken, kendte man ikke der til denne Affære. Centralbanken var ogsaa en nødlidende Bank, men den har faaet Lov at gaa sin skæve Vej alene, ganske vist hjulpen af en af sine store Kreditorer, nemlig Privatbanken. Jeg vil altsaa blot slaa fast, at der er Banker, som i den senere Tid ere blevne nødlidende, uden at de ere komne ind under Statsgaranti.

Endelig er der Den lille Laanekasse. Det var oprindelig en pæn lille Møbelbank. Det var en Bank, som laante Penge ud — da Risikoen var noget større — til lidt mere end den almindelige Bankrente. Til sit Uheld fik den store Indskud, og det er en Ting, der undskylder, thi det var ikke nogen særlig fin Bank, og naar en mindre fin Bank faar Indskud, hvad skal den saa bruge Pengene til? Den brugte

dem til Byggeri, og det er dens Svaghed. Den er særlig interesseret i „Bona“ og i kongelig Justitsraad Peschardt. Det har været Bankens Fejl, og jeg tror, at de Regnskaber, der ere aflagte paa sidste Generalforsamling, trænge til en Revision. Det ærede Medlem, der nu satte sig, udtrykte sig ret optimistisk om denne Bank, og jeg skal ikke udtale mig om hans Optimisme, det maa Begivenhederne gøre, hvis de have Lyst til det. Men jeg skal i alt Fald sige, at dette Regnskab trænger ogsaa til at undersøges, og det forundrer mig, at det ikke er sket, da det dog er vitterligt, at en af Finansministeriets Kontorchefer oven i Købet sidder i Laanekassens Ledelse, nemlig Kontorchef Hall i Revisionen.

Angaaende Spørgsmaalet Peschardt vil jeg gøre en Bemærkning. Jeg vil rette en Bøn til den højtærede Finansminister. Jeg siger ikke: et Krav, det er som en Bøn, maaske som en ydmyg Bøn, jeg fremsætter min Bemærkning. Sagen er den, at Peschardt jo var en Bedrager til Trods for, at der tidligere var faldet Dom for, at han ikke var det. Men det kan ikke nægtes, at han har haft en stor Skyld til Laanekassen, og da begik han et Bedrageri af ejendommelig Art, som kan faa Følger i alt Fald for to Foreninger af 200 Smaaborgere, der hver kan komme meget galt af Sted uden egen Skyld. Hundrede Smaaborgere i en Byggeförening, der hed „Gimle“, havde udstedt en Akkommodationsobligation til Peschardt, hvorpaa han skulde optage Laan, jeg tror i Laane- og Diskontobanken. Da Byggeriet var færdigt og Prioriteringen ordnet, modtager Peschardt Obligationen for at faa den udslettet. Men i Stedet for at lade den udslette, gaar han hen og pantsætter den igen, denne Gang i Laanekassen. Nu er der følgende Ejendommelighed ved denne anden Pantsætning: først kan man se paa Dokumentet, af et Stempel, at den tidligere har været i Laane- og Diskontobanken, og dernæst kan man se — og det er af stor Vigtighed — at dette Dokument nu pantsættes saa længe efter, at Byggeriet i Virkeligheden maa være endt. Derfor burde Laanekassen have fattet Mistanke, i alt Fald skulde en Byggebank som Laanekassen have faaet Øje derpaa og være varsom, naar Obligationen oprindelig havde Sikkerhed i 100 Grundstykker, hvoraf de 88 ved Pantsættelsen i Laanekassen viste sig at være aflæste paa vedkommende Dokument. Imidlertid hæfter de 100 Besiddere stadig som solidariske